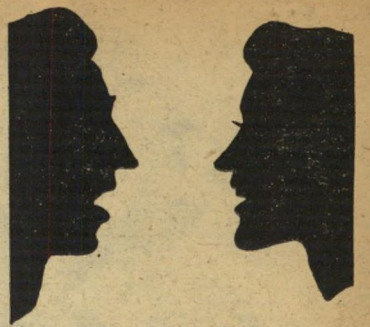

חפש בעמוד 18

עטים

גלובוס

עם "דיו הפלא" DW 2

היכן נחוג את הפסח?

עם המשפחה בירושלים, בבית הדודה בחיפה, או בקיבוץ בגליל? באשר יוחג הפסח בעיר ובכפר, במושב ובקיבוץ — מפארים את שולחן הסדר המשקאות המשובחים של "כרמל מזרחי" — קוניאקים, ליקרים, יינות ומיץ ענבים — מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב.

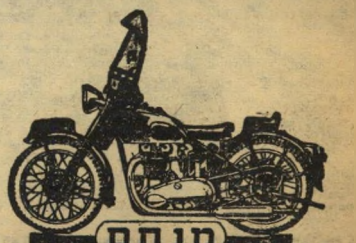
הורמון הגבר

פאזל דה קריף — גרוד הסופרים המדעיים של ימינו — נפנה עתה לשטח חדש בחקר מערכי גופו של האדם, שטח ההורמון-נימ, מערכת ההפרשה הפנימית.

תורת ההורמונים היא ענף צעיר של גזע המדע הרפואי, אולם המחקרים החדשים מפגישים ומפליאים את החוקרים ואת הרופאים.

פאזל דה קריף מספר בספרו על כלשוננו הרחוקה כיצד משפיע הורמון הגבר על כל מערכי גופו ונפשו של האדם.

הספר זוכה לפרסומת רבה בכל העולם. תורגם עכשיו לעברית ויצא לאור בהוצאת "מסדה".

מנחם

תל-אביב רח' הדצל 90

אני מקנא בהם, משתדל לא לפגור, תוסס את עצמי מדי פעם שנים-שלושה צעדים אחריהם, רץ להשיגם, מבלי לדרוך בכל הכף. כל אכן היא אויב פוטנציאלי, שיש להימנע מהתקפת-מצח עליה.

סתאום נגלה המישור למרגלותינו. החפחף. עכשיו צריכים רק לרדת.

ראשית ולגילי אין בעיות. הם יורדים. אני משתדל לרוץ אחריהם. הירידה מן המר צוק תלויה בקיר חלק. משהו הדומה לשביל יורד בו, כולו זרוע אבנים, וכל אבן מכה על בוהני המסכנה כפטיש-פלדה של חצי סוף. אני מנסה להיאחז ביד אחת, להחזיק במקורף בשניה. גלילי ואלכס נעלמו מזמני מעיני. למרבה בושתי משיג אותי דויד, ההולך בראש החיפאים.

באמצע מתערב ציפור. האם השביל מתאים לגמלים? אני מנסה לצעוק לגלילי, מבחין ביניהם בגלילי גמלים בשביל, מתחלק במר רון, בועט באבן הדומה למשקולת עופרת. גלילי צועק שכן, אבל יש להשאיר את הגמלים לטוף. חסר-נשמה אני משדר את ה-

לנו, כמהחל. לעלות עליו? יבוא המחר ויבוא למחר. בינתיים הציון מבטיח אושר — לרגליו ננוח, נפשוט את הנעליים (לויצקי! לויצקי!) ונראה מה קרה להן.

מדוע לא בנו הקנאים את מיבצרים ב" שדרות רוטשילד"? צועק משהו מאחורי.

הרגע הנכסף מגיע, כמוכח. הרופאה טוחת את התיק, מוציאה זוג מספרים אדיר, מנסה לחתוך את הציפורן. כשלון גמור. היא מעיפה מבט מסביב, מבקשת בחור חסון, בוחרת באלכס. אלכס, עדין-הנפש, אינו יכול להתחמק — הוא נאלץ להחזיק ברגליו, שעה שהרופאה חותכת, מנתחת, דוקרת כאחת נפשה.

אני מאיינט יחיד. תור ארוך של יבל-גים מזדנב. אפשר היה לחשוב כי כמה מאות וזוגות רגליים יצאו מכלל שימוש. טעות מרה. בקושי עבר רבע שעה של גופש, ור כבר מקפצים הנערים והנערות כתישים על כל הגבעות בסביבה, כאילו קמו זה עתה מן המיתה.

המדורות דולקות. החשיכה עוטפת את

על הגובה. רם רון, מפקד הגדנ"ע, מצדיע למפקד פקודיו בראש המצדה. מימין בניה, הרוח החיה ומפקד המטע, משמאל אלי בר-לב מפקדם של סיירי המטע.

הצוק מולנו. הפעם אני אורחם של אנשי שטיה. מדורה יחידה במינה: עולים חדשים וזכרים מעורבים כאן, וקשה מאד להבין חזן מיהו מי.

מענין לראות כיצד הופכים נערים עולים אלה לזכרים. הגיל הוא הגיל הנכון. הוא מאפשר חיקוי קל ואוטומטי. זכותו של הגדנ"ע שהוא מערבב את שני הסוגים ב" התמדה, דבר שכמעט ואינו קיים בתנאי עות'הנודר החלוציות, הבנויות על הצב-רים.

תוך זלילת האפונה הנצחית, הבשר הנצחי, הביסקויטים והענבים המשומרים (אני ממליץ על הענבים. אחת הכחות הטובות של זה"ל!) אני מקשיב לשיחה. מסתבר שיש לי מה ללמוד, אפילו מן העולים החדשים. כי הניב הצברי מתפתח במהירות הבזק.

סיסמת הדור היא, כנראה: "יש בעיות?" מוכן יש בעיות לכל אחד. ביחוד לגבר אשר אחת הבנות מנסה "להתרול עליו". "רולה", בערבית, פירושה "אילה" בעברית טובה, "חתיכה" בעברית מטוקפת. "להתרול", משמע: להתלכש על משהו. בעברית טרי בה יותר: ריבה (או עלמה) נושאת את עיניה אל עלם (ומסיקה את המסקנות ה"מעשיות").

אם תראו לאור השמש תתם כחול בנות, הרי זו דיניק. בתעודת הזהות כתוב דינה בריקמן, בת 21, מין נקבה, הכתובת כפר-חרבוג. בשבילכם: דיניק. התם הכחול מוכרח מ: מכנסים כחולים ארוכים, חולצה כחולה, כובע-סמל כחול, ובעיקר עיניים כחולות. אישם ישנם גם שערות בלוני דיות, פרצוף שחום וגוף מוצק של בתי-א-כרים.

כל זה אין רואים כרגע, בחושך. אך רואים איפה נמצאת דיניק. מסביבה ישנו תמיד מעגל של כחורים.

דיניק היא הבת היחידה שנשארה במשק אביה, בן 41 הדונאמים, כולל 17 פרות. (אבל מה אני מספר זאת? אם אינך מכיר את דיניק, אינך שייך לחברה, וממילא לא תבין.)

החברה מקיפים את כל הארץ. לא תמצא משק שבו אין לדיניק לפחות חבר או חברה. אין איטובוס עובר בכביש, ממנו לא תבקע הקריאה: "דיניק!"

כל מקום, זאת אומרת, מלבד קפה רחל, תל-אביב. כי דיניק לא יושבה מימיה בבית קפה אפילו פעם אחת. מה עושים שם? אמנם, פעם אכלה במסעדה הונגרית בתל-אביב, על המרפסת הפונה לרחוב. אך, היתה זאת בור-שה דיניק בלעה את המון בחפזון, ברחה מיד.

רחש, לחש. השחר עולה. כמה ישנתי? איני יודע. עכשיו צריכים להחליט: לעלות או לא? אני פוסע כמה פסיעות. הרגליים החתוכות כואבות. אך איך אפשר שלא לצי-לות אחרי שהגעתי הנה? הרי יהיה זה צחוק הגורל. ננסה.

אני מצטרף לסיירים, העולים כחצי שעה לפני האחרים. תנופה נהדרת. ראשית העליה נכבשת ביעף, אולם גלילי, ברלב והחברה מטפסים כאילו רדפו אחריהם שוטרים צב-איים. אני מרקד אחריהם. אחרי השליש ה"ראשון אני נכנע — מוטב לעלות סילו.

השמש מתחילה להציק, ואני צמא. שוב אין משמעות-מים בזה"ל, אך קשה להיפטר מ"הרגל שנקנה במרוצת השנים. אני לוגם לגר-מה אחת בגניבה. למטה מתחיל הנחש הנדול לזוז. מראה נהדר.

אני עולה, עוצר, נותן לרגליים לנוח, עור-לה. מפעם לפעם אני מצטרף ליחידה אחרת המטפסת בשביל. רק עתה יש לי הזדמנות להכיר את הטיפוסים השונים. יש כאן ילד הדומה כאילו הוא בן 13, חבוי מאחורי תר-מיל ענקי המסתיר את מחצית גופו. בנות תר-המעברה, לבושות כל מיני מלבושים. מן הסתם אין בבית כסף לקניית מדי-חאקי. באמ-צע המדריכים, צברים חסונים, בלונדים ובי-הירים. "הלו אשקלון — היי הופ!"

"גוזו קר — הקיוסק סגור!" מי הסאדיסט שרשם מלים מתועבות אלה על הקיר, בדיוק במקום שם מחססת הנשמה אם לצאת סופית מן הגוף המסכן? אין דבר, שלט שני מני-חם: "עוד קצת — אל יאוש!" ריח מורד באויר — פרד שכשל בעליה, מעד, נהרג וי-נשרף.

מי אמר שלא נגיע לעולם? הנה החבל, הצעדים האחרונים. הגענו. משומשים, אך חיים. ואם דופק הלב, מה יש? המעמד ה"היסטורי מצדיק את זה, גם אם לא גרם לכך.

התורכים הצעירים אינם חילמים כלל לנוח. יש מה לראות. חורבות הורדוס, כוכים, ברי-רות מים, יש מרץ. שיר אנגלי מטומטם, מר-מי בית-הספר העממי, מרחץ במוחי: "ההוב-סיפס על ההר — לראות המראה הנהדר — ומה, תחשבו, הוא סקר? — הצד השני של ההר!"

שעה, שתיים, רוח הקנאים, אפונה, עני-בים, בשר, חוץ הדורות. אחר-כך מפקד. 1200 בפרסה אדירה מסביב לדגל, חצוצרה, תופים.

רחש כנפי היסטוריה — כמה סעמים צחקנו מבטוי זה? איך הוא, ברגע זה, זה לא מצחיק — שורות הנערים, ומעל לראשם מפקד הגבעות, עולם הפרא, הים השטוח, צוקי מואב השניאים. נוף קומון, שואג ב"דומייתו.

אלכס יושב מן הצד, חולם על ימי הפלמ"ח (מנין היו לכל הפלמחאים גרביים מאיתו צבע?) ואיך התחילו פתאום כולם יחד לקפל את מכ-נסייה הקצרים?) גלילי מתרועע באמצע ה"מיסדר, כאילו היה צלם-עיתונות שנודמן ב"מקרה למקום וכל הסככים הצבאיים מעני-נים אותו כקליפת השום (מה, אני ומסד-רים?) ברלב המסכן עומד ומצדיע ומצדיע ומצדיע, יחד עם המפקד ובניה. דיניק רועה את עדרה, שוב כחם כחול בנות. ואישם נמצא גם גבר מגושם ועגול-פנים הדומה ל"עלזאזל" של חיים תל-אביב, והנהו מחתיקי-סיירי הפלמ"ח, גדוש סיפורים כריזמון — חיים רון, מפקד המשך המסע.

מתחמם, דומם ומוצק ורואה את הכל, עור-מד ההר.